

אמא שלי

סיפור אן הרט
ציורים אמי ווימאר

שומרות במיוחד על השערות שלי.
התחביב של אמא, אחרי האופנוע ואחריי,
זה טיפוס על סלעים, רק שבסביבה אין
מספיק סלעים או הרים ואמא צריכה

לאלתר. לפעמים, כשאני חוזר הביתה
מבית הספר אני מוצא אותה עולה על קיר
הבית. "הלו יקירי!" היא צועקת ומנפנפת

אמא שלי שונאת לבשל. היא מעדיפה
לטפל במנוע האופנוע שלה או להתאמן
בקשרים של חבל טיפוס הרים. היא גם
מבלה הרבה זמן אתי.
כל בוקר אמא מביאה אותי לבית הספר.
אני חובש את הקסדה הסגולה שלי
ומטפס לתוך סירת ה"מפלצת" (כשנולדתי
אמא הוסיפה סירה לאופנוע האדום
שלה). בסך הכל לא איכפת לי כל כך, רק
שאינני יכול לגמור את עבודות הבית
באוטובוס, כפי שעושים החברים שלי.
נוסף לכך אני נראה בדרך כלל כאילו
עברתי בסערה, והקסדות הסגולות לא

שהבטחתי לה לסייע בטיפול ב"מפלצת".

שעות בילינו במטבח. ניסינו לחמניות ממולאות בקריש, לזנייה בלי אטריות, וביצים קשות בתוך קוקוס. בסוף סיכמנו על עוגת שוקולד עם זיגוג מנטה ירוק ובזה הסתפקתי. זה היה עדיף, בכל אופן, על לחמניות ממולאות.

ביד בחוזקה. קולה של אמא נישא רחוק, במיוחד כשאני בחברה גדולה של ילדים. לעתים הייתי נבוכ שאמא שלי היא כל כך שונה. היא אפילו השתדלה להתאפק קצת למעני. היא הפסיקה לשיר שירי החיפושיות או לנגן בבסון, כשחיכתה לי אחרי בית הספר. היא התאמנה בגלגולים שלה בחצר האחורית שלנו במקום במגרש כדורגל. היו אלה דברים חסרי משמעות אבל אני הבנתי שהיא משתדלת.

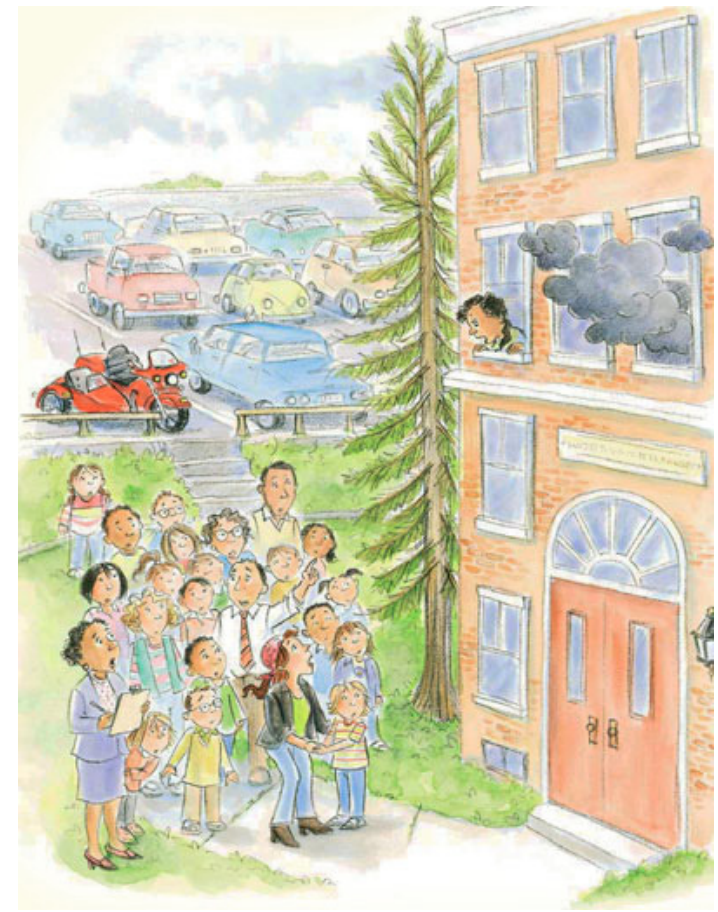
אבל עכשיו התחלתי להעריך את אימי על מה שהיא באמת, לא רק בגלל שהיא גיבורה.

זה התחיל עם מבצע הבישול. כל תלמיד בכיתה של המורה מיילנד אמור היה להכין מנה מיוחדת ואחר כך להציג אותה ביום שלישי הקרוב. ביקשתי שאמא תעזור לי והיא הסכימה, אלא רק אחרי

הגיע היום הגדול. ההורים היו אמורים להביא את המאכלים המיוחדים לכיתה בשעה אחת-עשרה. כרגיל אמא הורידה אותי בבית הספר באותו בוקר ואני קשרתי לה שרוכים על אצבעותיה ואילצתי אותה לחזור "לא אשכח את העוגה. לא אשכח את העוגה". ראיתי איך היא ממלמלת זאת כשנסעה חזרה. אחרי שיעור חשבון עברנו כולנו לקומה השלישית. הסתכלתי סביב. אמא לא הייתה שם. אבא של סמי פינגל הביא מין מנה של עוף מטוגן. לפמלה ביין ולדודתה היה קנקן של נוזל עם לימונים בתוכו. ג'נט גריילי ואמא שלה עמדו ליד קערת סלט ענקית עם עוגיות קצפת מלמעלה. איפה את, אמא? תהיתי. הזמן עבר. עוד מבוגרים הגיעו עם מנות טעימות. בסוף שמעתי רעש מוכר של

ה"מפלצת" מרחוק. רצתי לחלון ונבהלתי. אמא באה בידיים ריקות! פגשתי אותה ליד הדלת. "שכחת. נכון?" אמא פתחה עיניים לרווחה "אני מצט..". היא לא הספיקה לגמור את המשפט כשצלצול האזעקה חתך או דבריה. המורה מיילנד קראה "אש! זה לא תרגיל! על כולם לעזוב את הבניין!" כולנו פנינו למדרגות. מאוחר יותר התברר שאחיה הגדול של מיסטי ברנדן חימם שמן לפופ-קורן. הוא התחיל לדבר עם אחותו של טים סמיט ושכח על השמן החם. כשמיסטי הגיעה לקחת את הפופ-קורן השמן הבוער נזל כבר מהסיר. כולם עברו למגרש החניה. מחלונות של הקומה השלישית פרצו ענני עשן. אמא החזיקה חזק את ידי. שכחתי כבר על העוגה.

והתחילה לנענע את הצמרת הנה והנה.
העץ התכופף אל החלון, היא קפצה על
האדן ומשם לתוך הבניין.
החבלים התעופפו ממש כשאמא הכינה
את הרתמה. היא קבעה קצה חבל אחד
ואת שנון הרועדת הורידה בבטחה
לאדמה. "שחררו את הרתמה!" קראה.
הייתי כבר בקצה החבל ונזכרתי בשעורים
של אמא על קשירה והתירה של קשרים.
כששנון הייתה כבר חופשית אמא אספה
את החבל, ואחר כך ירדה בקיר הבניין
כשכולם מסביב מריעים לה. כשהגיעה
לאדמה שמעתי איך היא מזמזמת בשקט,
בשקט את "הצוללת הצהובה". לא יכולתי
להתאפק וצחקתי.
אז מה איכפת לי שאמא שלי שונאת
לבשל?

המורה מיילנד בדקה האם כולם יצאו ואז
שמענו צעקה. הסתכלנו וראינו את שנון
פטרסון בחלון קרוב לזה של השריפה.
"עזרו לי!" היא קראה "אני כלואה כאן."
אמא נעלמה. היא תפסה את כלי הטיפוס
שלה מה"מפלצת" ורצה אל הבניין. סמוך
לבית עמד עץ אורן גבוה. היא טיפסה עליו